ra (Kur'an) uyanlar kurtulacaklar" (âyet 157). Allah "kitaba sımsıkı sarılıp namazı hakkıyla kılanlarla iyiliğe koşanların emeğini boşa çıkarmayacaktır" (âyet 170).

Sûrenin sonlarında puta tapmanın anlamsızlığı ve faydasızlığı bir kere daha ortaya konur. Kıyametin ne zaman kopacağını Allah'tan başka kimsenin bilmediğine dikkat çekilir (âyet 187). Bu bilgi Hz. Peygamber'e dahi verilmemiştir. Peygamber'in görevi gayb âleminin sırlarını açıklamak değil, Allah tarafından bildirilenleri tebliğ etmektir. Çünkü o sadece bir müjdeci ve bir uyarıcıdır (âyet 188).

Gerçek dost, kitap indiren ve vahiy gönderip doğru yolu gösteren Allah'tır. O bütün iyilerin dostudur, velîsidir (âyet 196). Kurtuluş affa sarılmak, iyiliği emretmek ve anlayışsızlardan yüz çevirmekle mümkündür. Şeytanın vesvesesinden Allah'a sığınmak gerekir. Müttakiler şeytandan gelen vesveseyi hissederler. Şeytan kendi dostlarını hep azgınlığa sürükler, yakalarını hiç bırakmaz (âyet 201-202).

Bu âyetler, sûrenin baş tarafındaki İblîs'in Allah'a nasıl karşı geldiğini ve Hz. Âdem'le Havvâ'yı nasıl aldattığını anlatan âyetlerle (11-25) bağlantılıdır. Yine sûrenin başında, "Siz rabbiniz tarafından indirilene uyunuz!" (âyet 2) âyetindeki emir, sûrenin sonunda, "Ben ancak rabbim tarafından bana vahyedilen şeye uyarım" (âyet 203) âyetinde cevabını bulmuş olur. Bu da sûrenin başı ile sonu arasındaki uyum ve bütünlüğü gösterir.

Din konusunda vahye uymanın önemi, Kur'an okunduğu zaman onu dinlemenin lüzumu, Allah'a sunulan duanın üslûp ve âdâbı bu son âyetlerde açıkça dile getirilir. Sûre, vahye uymanın nihaî hedefinin Allah'ı doğru tanımak ve O'na kulluk etmek demek olduğunu ortaya koyan şu âyetle son bulur: "Rabbin katında değeri olanlar, kibre kapılıp O'na ibadetten uzak kalmazlar. O'nun şanını ulularıp yalnızca O'na secde ederler."

Bazı tefsirlerde Ubey b. Kâ'b'dan rivayet edilen, "Kim A'râf sûresini okursa Allah kıyamet gününde o kişi ile İblîs arasına bir perde koyar" meâlindeki hadisin mevzû olduğu kabul edilmiştir (bk. İbnü'l-Cevzî, I, 239-241; Zerkeşî, I, 432).

BİBLİYOGRAFYA :

Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "ᶜarf" md.; *Lisânü'l-ᶜArab*, "ᶜarf" md.; İbnü'l-Cevzî, *el-Mevżûᶜât* (nşr. Abdurrahman M. Osman), Medine 1386/1966, I, 239-241; Zerkeşî, *el-Burhân*, I, 432; Aynî, *ᶜUmdetü'l-ḳārî*, Kahire 1392/1972, XV, 157-169; Süyûtî, *el-İtḳān*, I, 18; a.mlf., *Tenâsüḳu'd-dürer fî tenâsübi's-süver* (nşr. Abdülkādir Ahmed Atâ), Beyrut 1406/1986, s. 87-88; Üşmûnî, *Menârü'l-hüdâ fî beyâni'l-vaḳf ve'l-ibtidâ'*, Kahire 1286/1869, s. 113; Âlûsî, *Rûḥu'l-meᶜânî*, III, 2-264; Reşîd Rızâ, *Tefsîrü'l-Menâr*, Kahire 1373/1953, VIII, 294-533; IX, 2-540; Elmalılı, *Hak Dini*, III, 2118-2223; Ömer Rıza Doğrul, *Tanrı Buyruğu*, İstanbul 1947, I, 258; Şehhâle, Abdullah Mahmûd, *Ehdâfü külli sûre ve meḳāṣıdühâ fi'l-Ḳur'âni'l-Kerîm*, Kahire 1986, I, 91; Ahmed Hamdi Akseki, "A'raf Sûresi", *İTA*, I, 463-469; "A'râf", *İA*, I, 549; R. Paret, "al-Aᶜrāf", *EI²* (İng.), I, 603-604; a.mlf., "el-Aᶜrâf", *UDMİ*, II, 879-880.

EMİN IŞIK

ARAFAT

(عرفات)

Mekke'nin doğusunda, haccın en önemli rüknü olan vakfenin yapıldığı yer.

Kelime olarak "bilme, anlama, tanıma" ve "güzel koku" gibi mânalara gelen bir kökten türemiş olan **arefe** ve **arafatın** etimolojisi ve aralarındaki anlam farkı konusunda değişik görüşler ileri sürülmekle birlikte, genel olarak arafat kelimesinin arefenin çoğulu olmayıp her ikisinin de tekil halinde aynı yerin adları olduğu kabul edilmiştir. Bu yere Arafat adının veriliş sebebi kesin olarak bilinmemekte ise de bu konuda bazı görüşler ileri sürülmektedir. Hz. Âdem ile Hz. Havvâ'nın yeryüzüne indikten sonra burada buluşup tanışmaları veya Cebrâil'in Hz. İbrâhim'e haccın nasıl ve nerelerde yapılacağını öğretirken Arafat'a geldiklerinde ona, "Arefte?" (anladın mı, tanıdın mı?) diye sorması, onun da "Areftü" (anladım, tanıdım) demesinden dolayı buraya Arafat veya Arefe dendiği kaynaklarda zikredilmiştir. Ayrıca dünyanın her tarafından gelen insanların bu yerde birbirleriyle görüşüp tanışmaları veya günahlarını itiraf ederek Allah'tan af dilemeleri, af dileyenlerin affedilmelerinden sonra günah kirlerinden temizlenip Allah katında güzel bir kokuya sahip olmaları sebebiyle bu adın verildiği de ileri sürülen görüşler arasındadır.

Arafat Mekke'nin 21 km. doğusunda, Tâif dağ yolu üzerinde ova görünüşünde düz bir alandır. Doğu, kuzey ve güneyindeki dağlar bu ovayı bir yay gibi kuşatmış, bunlardan Arafat'a bitişik olanlar Arafat'tan sayılmıştır. En uç noktaları arasında doğudan batıya 6.5 km., kuzeyden güneye de 11-12 km. uzunlukta olan bu sahanın tamamı 13.68 km²'dir ve kuzey kesiminde halk arasında Arafat dağı olarak bilinen ve eskiden İlâl veya Elâl diye adlandırılan granit taşlarından oluşmuş Cebel-i Rahme bulunmaktadır. Aslında Arafat dağı bu değil, Arafat sahasını kuşatan dağdır (İbrâhim Rifat Paşa, I, 335).

İslâm Ansiklopedisi'nde **vakfe*** yapılan yerin Cebel-i Rahme'den ibaret olduğu ve vakfenin yalnızca bu tepenin üzerinde yapıldığı izlenimi verilmiştir (I, 549). Halbuki vakfe Hz. Peygamber'in, "Arafat'ın tamamı vakfe yeridir" (Müslim, "Ḥac", 149) buyurması sebebiyle, aşağıda sınırları belirtilen Arafat sahasının her yerinde yapılabilmektedir.

Ezrakī, Muhibbüddin et-Taberî, Fâkihî ve Fâsî gibi Mekke tarihiyle ilgili eser veren müelliflerin belirttiklerine göre, batıda Urene vadisi, doğuda Sa'd dağından eski Tâif yoluna kadar uzanan ve Arafat vadisini çevreleyen Arafat dağları, güneyde Nemîre dağının doruğu, İbn Âmir bostanlığı, Urene vadisi ve eski Tâif yolu, kuzeyde Sa'd dağı ve Urene vadisine kavuşuncaya kadar uzayan ve üst tarafı Kinâne, alt tarafı Hüzeyl kabilele-

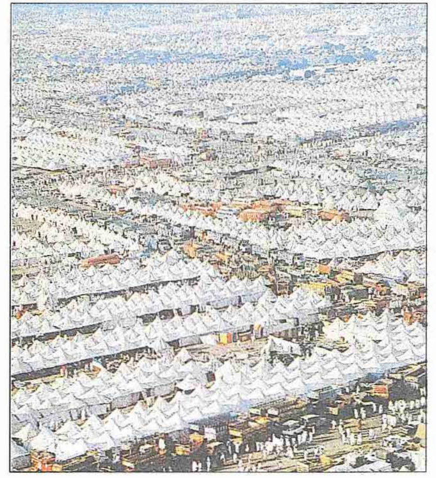
XX. yüzyıl başlarında Arafat (İÜ Ktp., Albüm, nr. 90745)

rine ait olan Vasîḳ vadisi Arafat sahasının sınırlarını teşkil etmektedir.

Bu sınırlar içerisinde kalan Arafat'ın batısında Nemîre Mescidi bulunmaktadır. İbrâhim Mescidi ve Arafat Musallâsı diye de adlandırılan bu mescidin kıble yönüne gelen ilk yarısı Arafat sınırları dışındaki Urene vadisinde, ikinci yarısı ise Arafat sınırları içinde kalmaktadır. Amr b. Dînâr'ın anlattığına göre İbn Zübeyr zamanında Urene vadisinde, arefe günü öğle ve ikindi namazının cemedilerek kılındığı yerde Hz. Peygamber'in taştan yapılmış küçük bir minberi vardı. Bunu sel götürünce İbn Zübeyr ağaçtan yeni bir minber yaptırdı.

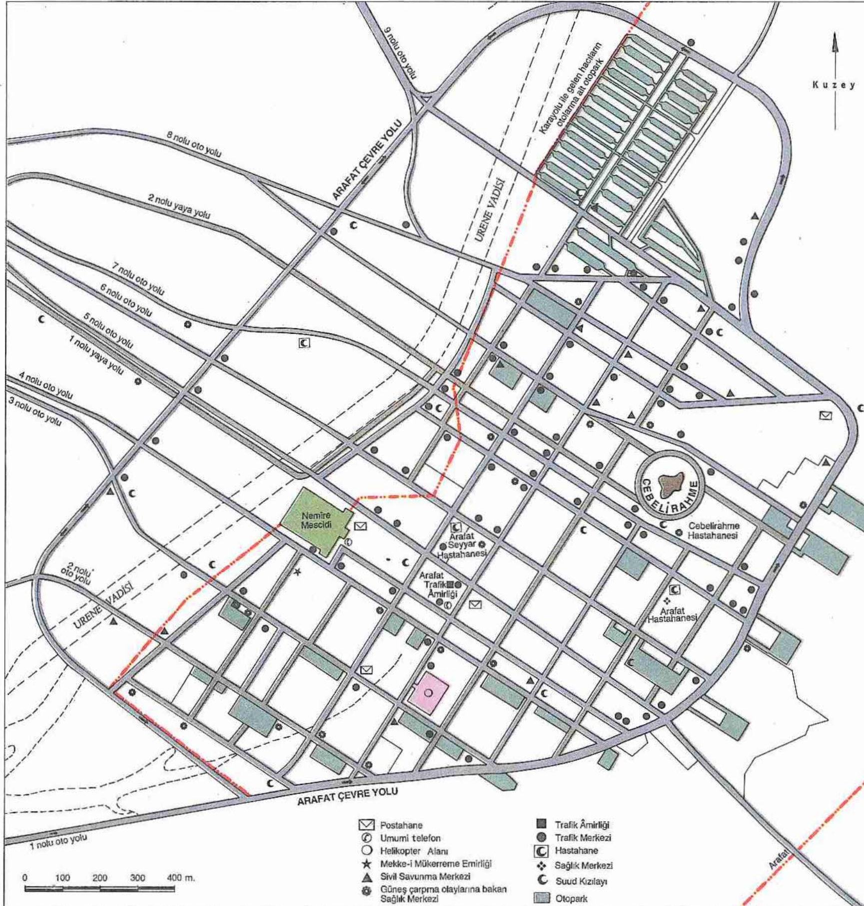
Arafat sahasının tamamı Hil bölgesindedir yani Harem sınırları dışında kalmaktadır. Ancak Harem sınırının bittiği yerde Arafat sınırı başlamamakta, arada Urene vadisi bulunmaktadır. Günümüzde Harem sınırının bittiği noktalar uyarıcı levhalarla işaretlenirken Arafat sınırı da duvar görünümünde büyük sınır taşlarıyla (**alem***) belirlenmiştir.

Arafat vadisinin tamamında vakfe yapmak mümkün olduğu halde hacılar, Hz. Peygamber vakfesini Cebel-i Rahme'de Neb'a ve Nübey'a kayaları arasında bulunan Nâbit tepesi üzerinde yaptığı için aynı yer ve çevresinde bulunmayı arzu ederler. Bundan dolayı bu bölge hacıların izdihamına en çok mâruz kalan bir yer olagelmiş, hacılara hizmet vermek üzere kurulan sosyal tesisler daha çok bu çevrede yoğunluk kazanmıştır. İbrâhim Rifat Paşa bu civarda sekiz havuz bulunduğunu, sağlam yapılı olan bu havuzların hac zamanında Aynizübeyde'den boru hattı ile getirilen su ile doldurulduğunu, her yıl hac mevsiminden önce bu havuzların onarım ve temizlik işlerinin yapıldığını, aynı zamanda Arafat Çarşısı diye bilinen ve et dahil her çeşit gıda maddesinin satıldığı yerin de bu bölgede bulunduğunu kaydeder (*Mir'âtü'l-Ḥaremeyn*, I, 45).

Arafat'ta hacılar için hazırlanan çadırlar

Arafat planı

Klasik kaynaklarda zikredildiğine göre Arafat'ta bahçeler, arefe gününde Mekkeliler'in gelip oturduğu güzel evler bulunmakta idi. Artık bunlardan bir eser kalmamakla birlikte ciddi bir ağaçlandırma projesinin uygulanmasıyla bugünün Arafat'ı Mekkeliler'in mesire yeri olma özelliğini yeniden kazanmıştır. Bunun yanı sıra aydınlatma, haberleşme ve sağlık hizmetlerinin yerine getirilmesinde teknik gelişmelerden istifade edilmiş, isteyen bütün ülkelere uydu aracılığıyla vakfenin naklen yayınlanması için gerekli televizyon istasyonları kurulmuş, büyük otoparklar inşa edilmiş ve hacıların Müzdelife'ye dönüşünü kolaylaştırmak için Arafat'ı Müzdelife'ye bağlayan dokuz ayrı otoyol yapılmıştır.

Hz. Peygamber'in "Hac Arafat'tır" (İbn Mâce, "Menâsik", 57; Ebû Dâvûd, "Menâsik", 68; Tirmizî, "Tefsîr", 3) buyurması, İslâm'ın beş şartından biri olan hac ibadetinin yerine getirilmesinde Arafat'ın ne kadar önemli bir yeri olduğunu göstermeye kâfidir. Bu hadise dayanılarak bütün mezheplerde Arafat'ta vakfe haccın rükünlerinden sayılmış, Hanefîler'de ise "aslî rükün" sayılıp diğer rükünlerden farklı olan önemine işaret edilmiştir. Yine bütün mezhepler, vakfe zamanı içerisinde bir an bile olsa Arafat'ta bulunmayan kimsenin haccının geçersiz olduğu konusunda görüş birliği içindedirler.

Arafat'ta vakfe zamanı, arefe günü (9 Zilhicce) güneşin zevalinden sonra baş-

lar, ertesi gün şafak vaktine kadar devam eder. Sünnete uymak açısından esas olan, Arafat sınırları içine zilhiccenin dokuzuncu günü zevalden sonra girmek ise de günümüzde birlikte hareket mecburiyeti sebebiyle, hacıların büyük çoğunluğunun zilhiccenin sekizinci günü Arafat'a taşınmaları ve geceyi orada geçirmeleri teamül haline gelmiştir. Güneş batıncaya kadar Arafat'ta kalmak vâciptir; güneşin batmasından sonra da Müzdelife'ye doğru yola çıkılır (daha geniş bilgi için bk. VAKFE).

BİBLİYOGRAFYA :

Lisânü'l-ʿArab, "ʿarf" md.; Müslim, "Hac", 149; İbn Mâce, "Menâsik", 57; Ebû Dâvûd, "Menâsik", 68; Tirmizî, "Tefsîr", 3; Ezrakī, *Aḫbâru Mekke* (Melhas), II, 194-196; Fâkihî, *Aḫbâru Mekke* (nşr. Abdülmelik b. Abdullah b. Dihîş), Mekke 1407/1986-87, V, 6 vd.; Kâsânî, *Bedâʾiʿ*, II, 125 vd.; İbn Rüşd, *Bidâyetü'l-müctehid*, I, 295; Fahreddin er-Râzî, *Tefsîr*, V, 173-175; İbn Kudâme, *el-Muġnî*, III, 428; Yâkūt, *Muʿcemü'l-büldân*, IV, 104, 105; Muhibbüddin et-Taberî, *el-Ḳırâ li-ḳāṣidi Ümmi'l-ḳurâ* (nşr. Mustafa es-Sekkā), Kahire 1390/1970, s. 385; İbn Battûta, *er-Riḥle* (nşr. Ali el-Kettânî), Beyrut 1405/1985, I, 187; Fâsî, *Şifâʾü'l-ġarâm fî aḫbâri'l-beledi'l-Ḥarâm*, Beyrut, ts. (Dârü'l-Kütübi'l-ilmiyye), I, 301, 306; Şirbînî, *Muġni'l-muḥtâc*, Beyrut, ts. (Dârü'l-Fikr), I, 496; Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, IX, 691-699; İbrâhim Rifat Paşa, *Mirʾâtü'l-Ḥaremeyn*, I, 44-45, 355; "Arafat", *İA*, I, 549-550; A. J. Wensinck – [H. A. R. Gibb], "ʿArafa", *EI²* (İng.), I, 604.

ABDULLAH BOKS

ARAFÂTÜ'l-ÂRİFÎN
(عرفات العارفين)

Takıyyüddîn-i Evhadî'nin (ö. 1042/1632-33'ten sonra) Farsça şuarâ tezkiresi.

Tam adı *ʿArafâtü'l-ʿârifîn ve ʿaraṣâtü'l-ʿâşıḳīn* (*ʿArafâtü'l-ʿâşıḳīn ve ʿaraṣâtü'l-ʿârifîn*) olan eserin müellifi Takıyyüddîn-i Evhadî İsfahan'da doğdu ve ilk tahsilini bu şehirde yaptı. Gençlik döneminde Şiraz'da Urfî-i Şîrâzî ve Ârif-i Lâhicî gibi dönemin ünlü şairlerinin sohbetlerinde bulundu ve ilk şiirlerini burada yazdı. Şiirleriyle Safevîler'den Şah I. Abbas'ın takdirini kazandı. 1606'da Hindistan'a giderek Agra'da 1613'te yazmaya başladığı tezkiresini 1615'te tamamladı. Daha sonra elde ettiği yeni bilgileri ve şiirleri ekleyerek eserine 1632 yılında son şeklini verdi.

ʿArafâtü'l-ʿârifîn, alfabenin her harfi bir "arsa" sayılarak yirmi sekiz "arsa"ya ve her "arsa" da "mütekaddimîn", "mütevassıtîn" ve "müteahhirîn" başlıklarıyla üç "arafe"ye (A. Gülçîn-i Meânî bu kelimeyi "gurfe" okumuştur) ayrılmıştır. Eserde 3300'ü aşkın şair hakkında bilgi verilmiş, şiirlerinden örnekler yazılmıştır. Ayrıca eserde faydalanılan çok sayıdaki kaynak da zikredilmiştir. En geniş Farsça şuarâ tezkirelerden biri olan *ʿArafâtü'l-ʿârifîn* hacmi, kaynaklarının çokluğu, müellifin oldukça dikkatli hareket etmesi ve özellikle çağdaşı şairler hakkında bizzat edindiği bilgileri aktarması açısından önemlidir. Henüz yayımlanmamış olan eserin bilinen dört yazması Âsafiyye (Tahran), Kitâbhâne-i Millî-i Melik (Tahran), Bankipûr ve Lindesiena kütüphanelerinde bulunmaktadır. Müellifin 1626'da kaleme aldığı *Kâʿbe-i ʿİrfân* adlı eseri *ʿArafâtü'l-ʿârifîn*'in bir özeti sayılabilir.

BİBLİYOGRAFYA :

Nefîsî, *Târîḫ-i Naẓm u Neṡr*, I, 379-380; Storey, *Persian Literature*, London 1970-72, I/2, s. 808-811; Ahmed Gülçîn-i Meânî, *Târîḫ-i Teẕkirehâ-yı Fârsî*, Tahran 1350 hş., II, 3-21.

ADNAN KARAİSMAİLOĞLU

ARAGON

İspanya'nın kuzeydoğusunda bağımsız bir bölge; 1035-1833 yılları arasında burada hüküm süren ve Endülüs'teki İslâm hâkimiyetine son veren hıristiyan krallığı.

Coğrafî terim olarak Şentemeriye (Santaver) Kalesi'nin hâkim olduğu nehir ile vadinin adıdır. Navarra topraklarına uzanan tabii yol Aragon vadisinden geçer. Bu vadi İslâm ordularının özellikle Benblûne (Pamplona) ve Nebre'ye (Navarra) yönelik akınlarında takip ettikleri bir güzergâh idi. Muhammed b. Abdülmelik et-Tavîl Benblûne'yi zaptetmek gayesiyle çıktığı sefer sırasında (298/911) bu yolu takip ettiği gibi Endülüs Emevî Halifesi III. Abdurrahman da 312'deki (924) meşhur seferinde aynı yolu kullanmıştı. Bazılarına göre Aragon bir dağ sırasının (Cebel-i Aragon) adıdır. Makkarî ise Aragon'un Tuleytula (Toledo) ve Sarakusta (Zaragoza) ile birlikte Endülüs'te beşinci iklimde (bölge) yer aldığını ve güneyinde Barselona'nın uzandığını söylemektedir (*Nefḥu't-ṭîb*, I, 137). Ancak Aragon her şeyden önce siyasî bir anlam taşımaktadır. Himyerî buranın Sancho'nun oğlu Garcia'nın ülkesi olduğunu, çeşitli beldeleri, menzilleri ve nahiyeleri içine aldığını belirtir (*er-Ravżü'l-miʿṭâr*, s. 27).

Roma İmparatorluğu'nun Hispania Tarraconensis adlı eski bir eyaletinin bir bölümünü teşkil eden Aragon V. yüzyılda

Arafat'ın havadan görünüşü

